

59 שְׂוִיבֵי אִמֶּר רַב הוּנָא, הַפְּדֵה פֶּטֶר חָמוֹר שֶׁל חֲבִירוֹ, אִפִּילוּ שְׁלֵא
 60 מִדַּעַת בַּעַל הַחֲמוֹר, פְּדִינֵנוּ פְּדִי. אִיבְעִינָא לְהוּ, מִי זֹכֵה בִּפְטֵר חָמוֹר
 61 הַנְּפֵדָה, הָאֵם פְּדִינֵנוּ לְפֹדֵה, אוּ דִלְמָא פְּדִינֵנוּ לְבַעְלִים. אֹמַרְתָּ
 62 הַגְּמָרָא: אֵלִיבָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן לֹא תִּבְעֵי לָךְ, שְׁבִינֵן דְּאִמְרַי שְׁפֵטֵר
 63 חָמוֹר מוֹתֵר בְּהֵנָּה, הֵי מְמוּנָא דְּבַעְלִים הוּא, ואִין הַפְּדֵה זֹכֵה בוּ,
 64 כִּי תִּבְעֵי לָךְ אֵלִיבָא דְרַבִּי יְהוּדָה דְּאִמְרַי אֲסוּר בְּהֵנָּה, הָאֵם
 65 לְהַקְדֵּשׁ מִדְּמֵי לִיה – פֶּטֶר חָמוֹר דּוּמָה לְהַקְדֵּשׁ, וְרַחֲמֵנָא אִמְרַי בִּפְדִינֵן
 66 הַקְדֵּשׁ וְנִתְּן הַכֶּסֶף וְקָם לֹא, וּמִשְׁמַעוּ שֶׁהַפְּדֵה הַקְדֵּשׁ זֹכֵה בַּחֲפֵץ
 67 הַנְּפֵדָה, וְהוּא הֵדִין שֶׁהַפֶּטֶר חָמוֹר שִׁיךְ לְפֹדֵה, אוּ דִלְמָא בִּינֵן דְּקָנִי
 68 לְהוּ בְּבִינֵי וּבִינֵי – שְׂכִינֵן שִׁישׁ לְבַעַל הַחָמוֹר אוּ הַפְּרֵשׁ שְׂבִין שׁוּי
 69 הַחָמוֹר לְשׁוּי הִשֵּׁה שְׁפֹדֵה בוּ, לֹא דְמֵי לְהַקְדֵּשׁ, וְגַם אִם אַחַר פְּדָה,
 70 הַחָמוֹר שִׁיךְ לְבַעְלִים, שִׁישׁ לְהֵם חֶלֶק בַּחָמוֹר קוּדְם הַפְּדִינֵן.
 71 אִמְרַי רַב נְחֻמֵּי, תָּא שְׁמַע, שִׁנְיָנוּ בְּבִרְיָתָא, הַגּוֹנֵב פֶּטֶר חָמוֹר שֶׁל
 72 חֲבִירוֹ מִשְׁלֵם תְּשֻׁלוּמֵי כֶּסֶף לְבַעְלִים, וְאֵף עַל פִּי שְׂאִין לוֹ
 73 – לְבַעְלִים עֲבָשׂוּ שׁוּי מִמּוֹן בִּפְטֵר חָמוֹר שֶׁהוּא אֲסוּר בְּהֵנָּה, יֵשׁ
 74 לוֹ לְאַחַר מִכְּאָן – לְאַחַר שִׁפְדָה, וְלִכְּן הַגּוֹנֵב חַיִּיב לְשַׁלֵּם לוֹ כֶּסֶף.
 75 וְיֵשׁ לְדוֹן, מִנֵּי – לְדַעַת מִי שְׁנִיָּה בְּרִייתָא זוּ, אֵלִיבָא לְרַבִּי שְׁמַעוֹן
 76 שֶׁהַתֵּיִר פֶּטֶר חָמוֹר בְּהֵנָּה, קֶשֶׁה, אֲמַאי 'אִין לוֹ עֲבָשׂוּ, וְהֵי הוּא
 77 מוֹתֵר בְּהֵנָּה. אֲלֵא פְּשִׁטָא לְרַבִּי יְהוּדָה שֶׁאֲסוּר בְּהֵנָּה, וְנִפְשֵׁט
 78 הַסֵּפֶק, שֶׁפֶטֶר חָמוֹר אִינוּ דּוּמָה לְהַקְדֵּשׁ, וּפְדִינֵנוּ לְבַעְלִים, דְּאִי סְלָקָא
 79 דַּעְתָּךְ שֶׁלְהַקְדֵּשׁ מְדַמֵּינֵן לִיה, לְמַה הַגּוֹנֵב חַיִּיב כֶּסֶף, וְהֵי חַיִּיב
 80 כֶּסֶף וְגוֹנֵב מִבֵּית הָאִישׁ אִמְרַי רַחֲמֵנָא (שְׁמוֹת כ"ז), וְלֹא הַגּוֹנֵב מִבֵּית
 81 הַקְדֵּשׁ, וְאֵם פֶּטֶר חָמוֹר דּוּמָה לְהַקְדֵּשׁ. הֵי חַיִּיב קָרָן בְּלִבָּד, וְתָנוּ לֹא
 82 מִיָּד – וְלֹא יוֹתֵר, כְּלוּמַר שְׁלֵם שְׁלֵם כֶּסֶף, וְזִמְנָה שְׁחַיִּיב בְּכֶסֶף מוֹכַח
 83 שֶׁאִינוּ דּוּמָה לְהַקְדֵּשׁ, אֲלֵא מִמּוֹן בַּעְלִים הוּא.
 84 שְׁנִיָּה בְּמִשְׁנָה: אַחַת בִּיבְרָה וְאַחַת שְׁלֵא בִיבְרָה [כו'] נִכְנַס לְדִיר
 85 לְהַתְעַשֵּׂר.
 86 הַגְּמָרָא מְבַאֵרְתָּ הָאֹפֶן שֶׁשֶּׁה שְׁפֵדָה בוּ נִמְנָה בְּמַעֲשֵׂר בַּהֲמָה: תָּנוּ
 87 רַבֵּנּוּ, בִּיצֵד אִמְרוּ – עַל אִיזָה שֶׁהָאִמְרוּ שֶׁנִּכְנַס לְדִיר עִם שֶׁאֵר
 88 כְּבָשִׂים לְהַתְעַשֵּׂר, וּמוֹנִים אִתּוֹ כְּאֶחָד מִעֲשָׂרָה כְּבָשִׂים מְחֻבָּבִים
 89 בְּמַעֲשֵׂר בַּהֲמָה, אִי אֵתָּה יָכוֹל לִזְמַר שֶׁשֶׁה כְּבֵר בָּא לִיד בְּהֵן,
 90 שְׁהֵרִי שְׁנִיָּנוּ לְהֵלֵן (טז) לְגַבִּי מַעֲשֵׂר בַּהֲמָה, הַלְקָחָה – בַּהֲמָה שֶׁנִּקְנְתָה,
 91 וְשִׁנְיָתָ לֹא בְּמַתְנֵהָ, פֶּטֶר מַמְעַשֵּׂר בְּהֵמָה, וְהַכֹּהֵן נֶחֱשֵׁב כְּלוֹקֵחַ מִיָּד
 92 בַּעַל הַחָמוֹר, וְאִין הִשֵּׁה מְחֻבֵּב בְּמַעֲשֵׂר בַּהֲמָה גַם אִם יִתְנַהֵוּ לְבַעְלִיו.
 93 אֲלֵא מְדוּבָר בְּיִשְׂרָאֵל שְׁהֵוּ לוֹ עֲשָׂרָה סֶפֶק פְּטֵרֵי חָמוֹרִים בְּתוֹךְ
 94 בֵּיתוֹ, שֶׁמְפָרִישׁ עֲלֵיהֶן עֲשָׂרָה שִׁינֵן כְּדִי לְהַפְקִיעַ אֶת הַסֵּפֶק אִיסוּר
 95 הַנָּאָה שְׁעֵלֵהֶם, וּמַעֲשֵׂרֵן – מְכַנְסֵם לְדִיר וּמַעֲשֵׂרֵם, וְהֵן שְׁלֹו –
 96 הַעֲשִׂירֵי קָרֵב שְׁלֵמִים וְהוּא אוֹכְלוֹ, וְהַשָּׂאֵר שְׁלֹו. מְסִיבֵעַ לִיה לְרַב
 97 נְחֻמֵּי, דְּאִמְרַי רַב נְחֻמֵּי אִמְרַי רַבָּה בַּר אֲבוּהֵי, יִשְׂרָאֵל שְׁהֵוּ לוֹ עֲשָׂרָה
 98 סֶפֶק פְּטֵרֵי חָמוֹרִים, מְפָרִישׁ עֲלֵיהֶן עֲשָׂרָה שִׁינֵן, וּמַעֲשֵׂרֵן, וְהֵן שְׁלֹו.
 99 וְעוֹד אִמְרַי רַב נְחֻמֵּי אִמְרַי רַבָּה בַּר אֲבוּהֵי, יִשְׂרָאֵל שְׁהֵוּ לוֹ עֲשָׂרָה
 100 פְּטֵרֵי חָמוֹרִים וְדִיאֵן בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, שְׁנַפְלוּ לוֹ בִּירוּשָׁה מִבֵּית אֲבִי אֲמִו
 101 בְּהֵן שֶׁפֶטֶר מִפְּדִינֵן פֶּטֶר חָמוֹר, וְאוֹתוֹ אֲבִי אֲמִו בְּהֵן נִפְלוּ לוֹ אוֹתָם
 102 פֶּטֶרֵי חָמוֹרִים בִּירוּשָׁה מִבֵּית אֲבִי אֲמִו יִשְׂרָאֵל שְׁחַיִּיב בִּפְדִינֵן, נִכְדוּ
 103 הַכֹּהֵן מְפָרִישׁ עֲלֵיהֶן עֲשָׂרָה שִׁינֵן, וּמַעֲשֵׂרֵן וְהֵן שְׁלֹו, כִּי יִרַשׁ אֶת זְכוֹת
 104 אֲבִי אֲמִו הַכֹּהֵן בְּחָמוֹרִים, וְאִינוּ צָרִיךְ לִיתֵן לְכַהֵן אֶת הַשִּׁיחַ שֶׁהַפְּרִישׁ.
 105 הַגְּמָרָא מְבַאֵרְתָּ דִּין נוֹסֵף שֶׁל רַב נְחֻמֵּי, וְעוֹד אִמְרַי רַב נְחֻמֵּי אִמְרַי רַבָּה
 106 בַּר אֲבוּהֵי, יִשְׂרָאֵל שְׁהֵוּ לוֹ מְטָלִים מְמוֹרְחִין – פִּירוֹת טַבַּל שֶׁעֲשָׂו
 107 מֵהֵם עֲרִימָה וְנִגְמָרָה מְלֹאכְתָּן בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, שְׁנַפְלוּ לוֹ בִּירוּשָׁה מִבֵּית
 108 אֲבִי אֲמִו בְּהֵן שְׁחַיִּיב בַּהֲפֵרֶשֶׁת תְּרוּמָה וְהֵן שְׁלֹו, וְאוֹתוֹ אֲבִי אֲמִו בְּהֵן
 109 נִפְלוּ לוֹ אוֹתָם פִּירוֹת בִּירוּשָׁה מִבֵּית אֲבִי אֲמִו יִשְׂרָאֵל, מַעֲשֵׂרֵן הַנִּכְד
 110 הַיִּשְׂרָאֵל, וְהֵן שְׁלֹו, כִּי יִרַשׁ מֵאֲבִי אֲמִו הַכֹּהֵן שֶׁאִינוּ חַיִּיב לִיתְנֵם,
 111 וּמוֹכַח הַתְּרוּמָה לְכַהֵן.
 112 אֹמַרְתָּ הַגְּמָרָא: וְצִרְיָא לְהַשְׁמִיעֵנוּ דִּין זֶה, הֵן בִּפְטֵר חָמוֹר וְהֵן
 113 בְּחַיִּיב הַפְּרֵשֶׁת מַעֲשֵׂר. דְּאִי אֲשַׁמְעִינֵן קְמִיתָא, רַק לְגַבִּי פֶּטֶר
 114 חָמוֹר, הֵינֵנוּ אוֹמְרִים שֶׁאִינוּ חַיִּיב לִיתְנֵם לְכַהֵן מִשּׁוּם דְּקָא
 115 מְפָרִישׁ וְקָא – שֶׁהִשֵּׁה מִיָּן אֶחָד וְהַחָמוֹר מִיָּן אַחֵר, וְאִינוּ מְחוּסֵר
 116 מַעֲשָׂה לְהַפְרִישׁם זֶה מוֹזֵה, וְנַחֲשָׁב כְּאִילוּ נִפְלוּ לוֹ בִּירוּשָׁה

1 בְּהֵשֵׁן יָד בְּתֵיב – נִאֲמַר לְגַבִּי חַיִּיב עֲרִיכֵן, שֶׁאֵם אִין לוֹ מִמּוֹן לְשַׁלֵּם
 2 אֶת הָעֵרֶךְ שֶׁהַתְּחִיב, וְשֵׁם הַכֹּהֵן שִׁידוּ מִשְׁגַּת לִיתֵן פְּחוֹת מִשְׁקַל, עַל
 3 כֵּךְ נִאֲמַר 'וְכַל עֲרִיכֵן יִהְיֶה בְּשִׁקְל הַקְדֵּשׁ, שְׁלֵא יִפְחוֹת מִשְׁקַל אַחֵר.
 4 אֲבַל לְגַבִּי פְּדִינֵן פֶּטֶר חָמוֹר בְּשָׂה, יָכוֹל לְפֹדֵת גַּם בְּשָׂה שֶׁעֲרַכּוּ פְּחוֹת
 5 מִשְׁקַל. אִמְרַי רַב נְחֻמֵּי, הַלְקָה בְּרַבִּי הַכְּמִים שְׁפֹדֵה בְּשָׂה כֹל
 6 שְׁהוּא.
 7 הַגְּמָרָא מְבַרְרַת אֶת שִׁיעוֹר עֵרֶךְ הִשֵּׁה לְדַעַת חֲכָמִים: וְכִמְהָ יִהְיֶה שְׁהָ
 8 הִשֵּׁה לְדַעַת חֲכָמִים. אִמְרַי רַב יוֹסֵף, אִפִּילוּ פְּטֵרֵינוּ בַּר דְּנָקָא – שֶׁהָ
 9 כְּחוֹשׁ שְׁאִינוּ שְׁהָ אֲלֵא שִׁישִׁית דִּינֵר. אִמְרַי רַבָּא, אֵף אֲנִי נְמִי תְּנִינָא
 10 – גַם אֲנִי שְׁנִיָּנוּ כֵן בְּמִשְׁנֵתֵינוּ 'שֶׁהָ מִן הַכְּבָשִׂים גְּדוּל וְקָנָן תְּמִים וְבַעַל
 11 מוֹם, וּמִשְׁמַעוּ שְׁפֹדִים אִפִּילוּ בְּשָׂה קָטָן וְכוּחֵשׁ. שׁוֹאֵלְתָּ הַגְּמָרָא:
 12 פְּשִׁיטָא שְׁלִפֵי חֲכָמִים פּוֹדָה בְּשָׂה כְּחוֹשׁ, שֶׁהֵרִי אִמְרוּ שְׁפֹדָה בְּשָׂה כֹל
 13 שְׁהוּא, וְזִמְנָה הַשְׁמִיעֵנוּ רַב יוֹסֵף. מִשִּׁיבָה הַגְּמָרָא: מָהוּ דְּתִימָא, כּוֹלֵי
 14 הָאִי לֹא – שֶׁהָ כֹל כֵּךְ זֹל שְׁהוּהָ מַעֲהָ, אִין פּוֹרִים בוּ, אִי נְמִי, פְּטֵרֵינוּ
 15 לֹא – שֶׁהָ כְּחוֹשׁ אִין פּוֹרִים בוּ, קָא מְשַׁמַּע לָן רַב יוֹסֵף שֶׁלְדַעַת חֲכָמִים
 16 פּוֹדָה אִפִּילוּ בְּשָׂה זוֹל וְכוּחֵשׁ.
 17 הַגְּמָרָא מְבַאֵרְתָּ מַעֲשָׂה שְׁבוּ מִצְאֵנוּ שִׁיעוֹר אַחַר לְשׁוּי הִשֵּׁה: רַבִּי
 18 יְהוּדָה נְשִׂיאָה הָיָה לִיה פֶּטֶר חָמוֹר, שְׁרִיָּה לְקָמִיָּה – שְׁלַח אֶת
 19 הַחָמוֹר לְפָנֵי דְרַבִּי מִרְפוּזֵן מְרַהֵב כְּהֵן, אִמְרַי לְרַבִּי טְרַפּוֹן, בְּמָה
 20 בְּעִינָא לְמִיתֵב לְבִתְּהָ – כְּמָה צָרִיךְ לְהִיֹּת שְׁהָ הִשֵּׁה הַיִּתֵּן לְכַהֵן
 21 בִּפְדִינֵן פֶּטֶר חָמוֹר זֶה. אִמְרַי רַבָּא, הֵרִי אִמְרוּ חֲכָמִים מִי שִׁישׁ לוֹ עֵין
 22 יָפָה פּוֹדָה בְּסַלְעָה, עֵין רַעָה פּוֹדָה בְּשִׁקְלָה, עֵין בִּינְיָנִית פּוֹדָה בְּרִגְיָא,
 23 וְלִהְלֵן תְּבַאֵר הַגְּמָרָא מִדּוֹ רִגְיָא.
 24 אִמְרַי רַבָּא, הַלְבָּתָא צָרִיךְ לְפֹדֵת בְּרִגְיָא. מְבַרְרַת הַגְּמָרָא: וְכִמְהָ הוּא
 25 שִׁיעוֹר רִגְיָא. מִשִּׁיבָה הַגְּמָרָא: תְּלִתָא זְוִי – שְׁלֹשָׁה זְוִיִּם, וּמְכֻנְהָ
 26 בְּשֵׁם רִגְיָא' מִשּׁוּם שֶׁהוּא נוֹטְרִיקוֹן רִגְיָל הַכָּא וְרִגְיָל הַכָּא – קְרוֹב
 27 לְכָאן וְקְרוֹב לְכָאן, דֵּהֵינֵנוּ פְּחוֹת מִסַּלְעָה וְיוֹתֵר מִשְׁקַל, כִּי בְּסַלְעָה אֲרַבְעָה
 28 זְוִיִּם, וּבְשִׁקְל שְׁנַיִם.
 29 מַקְשָׁה הַגְּמָרָא: קְשִׂיָא הַלְבָּתָא אֶהְלָבְתָא, כִּי רַב נְחֻמֵּי אִמְרַי שֶׁהַלְכָה
 30 כְּחֲכָמִים שְׁפֹדִים בְּשָׂה כֹל שְׁהוּא, וְאִילוּ רַבָּא אִמְרַי שְׁפֹדִים בְּרִגְיָא.
 31 מְתַרְצַת הַגְּמָרָא: לֹא קְשִׂיָא, כָּאן – פְּדִיָּה בְּרִגְיָא עוֹסְקַת בְּמִי שְׁבָא
 32 לְיִמְלָךְ וְשׁוֹאֵל כְּמָה עֵרֶךְ הִשֵּׁה הַפְּדָה, וְאוֹמְרִים לוֹ שְׁלֵא יִפְחוֹת
 33 מְרִגְיָא שֶׁהִיא פְּדִיָּה שֶׁל עֵין בִּינְיָנִית. וְכָאן – פְּדִיָּה בְּכֹל שֶׁהוּא עוֹסְקַת
 34 בְּעוֹשָׂה מַעֲשָׂמוֹ וְאִינוּ שׁוֹאֵל כְּמָה צָרִיךְ לְהִיֹּת שְׁהָ, שֶׁאֵם פְּדָה בְּשָׂה
 35 כְּחוֹשׁ חוֹל, אִין כּוֹפִים אוֹתוֹ לְפֹדֵת בְּשָׂה שְׁהוּהָ יוֹתֵר.
 36 הַגְּמָרָא דְנָה בְּפֹדָה פֶּטֶר חָמוֹר בְּנִתְיַת דְּמִי שׁוּי: אִמְרַי רַבִּי יַצְחָק
 37 אִמְרַי רִישׁ לְקִישׁ, מִי שִׁישׁ לוֹ פֶּטֶר חָמוֹר וְאִין לוֹ שֶׁהָ לְפֹדֵתוֹ,
 38 פּוֹדָהוּ בְּשׁוּיָו שֶׁל חָמוֹר. דְנָה הַגְּמָרָא: לְמָאן – לְשִׁיטַת מִי אִמְרַי דִּין
 39 זֶה, אֵלִיבָא לְרַבִּי יְהוּדָה הָאוֹסֵר פֶּטֶר חָמוֹר בְּהֵנָּה, הָא לְעִיל (ט)
 40 אִמְרַי עוֹלָא שְׁטַעְמוּ מִשּׁוּם שֶׁהַקְּפִיָּה עֲלֵיו תּוֹרָה לְפֹדֵתוֹ דּוּקָא
 41 בְּשָׂה, וּמִשְׁמַעוּ שֶׁאִינוּ נִפְדָּה בְּשׁוּיָו. אֲלֵא לְרַבִּי שְׁמַעוֹן שֶׁהִתֵּיר
 42 בְּהֵנָּה, אִמְרַי שִׁיכּוֹל לְפֹדֵתוֹ בְּשׁוּיָו.
 43 רַב אֲהָא מְתַנֵּי הֵכִי, שְׁדַבְרֵי רִישׁ לְקִישׁ נִאֲמַרְוּ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן
 44 הַמְתִּיר פֶּטֶר חָמוֹר בְּהֵנָּה, וְלִכְּן פּוֹדָהוּ בְּשׁוּיָו בְּכֹל דְּבַר. אוֹלַם
 45 רַבִּינָא קְשִׂיָא לִיה – הוֹקְשָׁה לוֹ עַל כֵּךְ, שֶׁהֵרִי בְּמִקּוּם שֶׁנַּחֲלָקוּ
 46 רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי שְׁמַעוֹן הַלְקָה בְּרַבִּי יְהוּדָה, וְגַם בְּמִשְׁנֵתֵנוּ סָתָם
 47 לָן תְּנָא בְּרַבִּי יְהוּדָה, שְׁמַפְרִישׁ שֶׁהָ עַל סֶפֶק פֶּטֶר חָמוֹר, וּמְבוּאֵר
 48 לְעִיל (ט) שֶׁהָ כְּדִי לְהַפְקִיעַ אֶת אִיסוּר הַנָּאָה שִׁישׁ בִּפְטֵר חָמוֹר,
 49 וְהֵינֵנוּ כְּרַבִּי יְהוּדָה, וְאִיךְ אֵת אִמְרַת שְׁרִישׁ לְקִישׁ סַבֵּר שֶׁהִלְקָה
 50 בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן.
 51 אֲלֵא אִמְרַי רִבִּינָא, אִפִּילוּ תִימָא שְׁדַבְרֵי רִישׁ לְקִישׁ נִאֲמַרְוּ לְרַבִּי
 52 יְהוּדָה, יָכוֹל לְפֹדֵת בְּשׁוּיָו בְּכֹל דְּבַר, מִשּׁוּם שְׁלֵא יְהָ דִין פֶּטֶר חָמוֹר
 53 חָמוֹר מִן הַקְּדֵשׁ שֶׁנִּפְדָּה בְּשׁוּיָו, וְלֹא אִמְרַת תּוֹרָה לְפֹדֵת בְּשָׂה
 54 כְּדִי לְהַתְמִיר עֲלֵיו, שִׁפְדָה דּוּקָא בְּשָׂה, אֲלֵא לְהַקְלֵל עֲלֵיו, שִׁיכּוֹל
 55 לְפֹדֵת גַּם בְּשָׂה אִפִּילוּ אִם שְׁהָ כֹל שְׁהוּא, אֲבַל אִם בֹּא לְפֹדֵת דְּבַר
 56 אַחֵר שְׁשׁוּיָו כְּשׁוּי חָמוֹר, פּוֹדָה בוּ. רַב נְחֻמֵּי בְּרִיָּה דְרַב יוֹסֵף פְּרִיךְ
 57 לִיה בְּשִׁלְכֵין בְּשׁוּיָו – פְּדָה בְּעֵשִׂים שְׁלוֹקִים כְּעָרֶךְ שׁוּיָו שֶׁל חָמוֹר.
 58 הַגְּמָרָא דְנָה בִּפְדִינֵן פֶּטֶר חָמוֹר עַל יְדֵי מִי שֶׁאִינוּ בַּעְלֵיו: אִמְרַי רַב

המשך ביאור למס' בכורות ליום שישי עמ' א

8 ליתנם לכהן משום דאפשר לעשורי מיניה וביה, דהא מנח - שהיא
9 מונחת לפנינו, וכאילו ירשם מאבי אמו הכהן אחר שזכה בהם, אבל
10 הָתָם - בפטר חמור, כִּיּוֹן דִּשְׁה מַעֲלָמָא פְּעִי אָתוּי וּמְפָרִישׁ וְקָאִי -
11 כיון שצריך להביא שם ממקום אחר להפרישו, אִימָא לֹא נפטר
12 מנתינת השה לכהן, צָרִיקָא - לכן השמיענו דין זה גם לגבי פטר
13 חמור.
14 אָמַר רַבִּי שְׁמוּאֵל בְּרַ נְתָן אָמַר רַבִּי חֲנִינָא, הַלּוֹקֵת מִכֵּלִים

1 החמורים לעצמם והשיין לעצמם, וכיון שהכהן לא היה צריך
2 ליתנם לכהן אחר, אף נכדו הישראל אינו חייב ליתנם לכהן.
3 אָבֵל הָבָא לגבי חיוב מעשרות שמחוסר מעשה הפרשה,
4 שמתנות שלא הורמו כְּמִי שְׁלֹא הוֹרְמוּ דְמִיּוֹן - מתנות כהונה
5 שלא הופרשו מטבלים, אינם כאילו הופרשו ברשות הכהן, אִימָא
6 לֹא נפטר מנתינתם, ולכן השמיענו דין זה גם לגבי חיוב מעשרות.
7 וְאִי אֲשִׁמוּעִינן הָבָא בהפרשת מעשרות, היינו אומרים שאינו חייב

שמעון – ואמר שמועה זו של רבי אלעזר. אמר ליה אביי לרב
 דימי, מעמא דמספיקא לן אי חלפינהו אי לא חלפינהו – משמועה
 זו משמע שטעמו של רבי שמעון שהמפקיד משאיר את המעשרות
 אצלו ומוכרם לכהן, הוא משום שיש ספק אם החליפם העובד
 כוכבים או לא, הא ודאי חלפינהו – אולם אם היינו תולים שודאי
 החליפם, וכולי עלמא בעי למיתבינהו לכהן – גם רבי שמעון היה
 מודה לתנא קמא שצריך לתת את המעשרות לכהן. וקשה, האמר
 רבי שמואל בר נתן אמר רבי חנינא, חלוקת סבלים מן העובד
 כוכבים מפורחין, מעשרין, והן שלו, ומוכרם לכהנים, הרי שגם
 באופן שהפירות היו בודאי של גוי, מכל מקום המקבלם ממנו
 מעשרם, ואינו חייב לתת את המעשרות לכהן, כי קיבל ממנו את
 זכות הממון של הפירות שלא יתחייב לתת חלק מהם לכהן, ואם כן
 גם במפקיד פירותיו אצל הגוי, אף שתולים שהגוי החליפם בפירותיו,
 לא יתחייב המפקיד לתת מעשרותיהם לכהן, כי גם הגוי לא היה חייב
 לתתם.
 הגמרא מיישבת את הקושיא: השיב רב דימי לאביי, דלמא – אולי
 נאמר, כמאן – המחלוקת בין תנא קמא ורבי שמעון, אם צריך לתת
 לכהן, היא בתרומה גדולה, ובה אמר תנא קמא שצריך לתת לכהן
 אפילו אם לקח את הפירות מנכרי. ואילו כמאן – מה שאמר רבי חנינא
 שהלוקח פירות מנכרי מעשרן והן שלו, מדובר בתרומת מעשר,
 שאם לקח את הפירות מנכרי אינו צריך לתת ממנו תרומת מעשר.
 אמר ליה אביי לרב דימי, אוקרתן מילתא – בדברך נזכרתי שאכן
 שמעתי חילוק זה בין תרומה גדולה לתרומת מעשר בפירות
 הנלקחים מגוי, דאמר רבי יהושע בן לוי, מניין ללוקח סבלים
 מפורחין מן העובד כוכבים שהוא פטור מתרומת מעשר, שנאמר
 (במדבר כח) ואל הלויים תדבר ואמרת אליהם כי תקחו מאת בני
 ישראל את המעשר אשר נתתי לכם מאתם כנחלתכם והרמותם
 ממנו תרומת ה' מעשר מן המעשר, סבלים שאתה לוקח ממני
 ישראל אתה מפריש מהן תרומת מעשר ונותנה לכהן, אבל
 סבלים שאתה לוקח מן העובד כוכבים, אי אתה מפריש מהן
 תרומת מעשר ונותנה לכהן, הרי שהלוקח סבלים מעובד כוכבים
 אינו חייב במתן תרומת מעשר לכהן, ולכן אמר רבי שמואל אמר רבי
 חנינא שמעשרן והן שלו.
 שנינו במשנה בדיני שה שפדו בו פטר חמור, ואם מת נהנים בו.
 הגמרא מבארת את דברי המשנה ששה שפדו בו ומת, מותר
 בהנאה. דנה הגמרא: דמית היכא – היכן מת השה שפדו בו פטר
 חמור, אילימא דמית בי כהן – אם נאמר שמת כשהוא בבית
 הכהן, ונהנה בו כהן – וכוונת המשנה לומר שיש לכהן רשות
 ליהנות בו, פשימא, ממונא דידיה הוא – השה הוא ממון כהן,
 ובודאי יכול ליהנות בו, ולמה הוצרכה המשנה לשנותו. אלא
 מדובר באופן דמית בי בעלים – שמת כשעדיין היה בבית בעליו,
 ונהנה בו כהן – וכוונת המשנה לחדש שאפילו באופן זה יכול הכהן
 ליהנות בשה. אך על זה יקשה, הא נמי פשימא – הרי גם דין זה
 פשוט הוא, ולמה הוצרכה המשנה לשנותו. משיבה הגמרא: סלקא
 דעתך אמינא, כל במה דלא מטא לידיה לא זכה ביה – כל עוד
 לא הגיע השה לידי הכהן, לא זכה בו ואינו ממונו, ואין לו רשות
 ליהנות בו, קא משמע לן המשנה שאין הדבר כן, אלא דמעידנא
 דאפשריה, ברשותיה דכהן קאי – מעת הפרשת השה לפדיון פטר
 חמור, הוא ברשות כהן, ולכן, אפילו אם מת קודם שבא ליד כהן,
 יש לו רשות להשתמש בו.

מפורחין מן העובד כוכבים, מעשרין – הקונה מפריש תרומות
 ומעשרות, והן שלו, כי הגוי שמכרם לו לא היה חייב לעשרן, וקנה
 הישראל ממנו זכות זו שלא יתחייב לתת את חלקם לכהן, וכדלהלן.
 אבל מכיון שתרומה אסורה באכילה לישראל, מוכרן לכהנים.
 מבררת הגמרא: דקריחינהו מאן – מי מירח פירות אלו, אילימא
 דקריחינהו – אם נאמר שמירחם עובד כוכבים, הרי לגבי חיוב
 תרומות ומעשרות (דברים יח) 'הגנך' אמר רחמנא – חיוב הפרשתם
 חל על דיגון שלך, של ישראל, ולא על דיגן עובד כוכבים, וכיון
 שהמירוח מחשיבם כידגן, וזה נעשה בידי גוי, לא חל עליהם חיוב
 תרומות ומעשרות, ומדוע חייבין במעשרות.
 אומרת הגמרא: אלא בהכרח מדובר דקריחינהו ישראל מרשות
 עובד כוכבים – שישראל מירח פירות אלו כשהיה אריס על שדה
 של גוי, ולכן מעשרין, משום דאין קנין לעובד כוכבים בארץ
 ישראל להפקיע מיד חיוב מעשר, וכיון שנעשה המירוח ונגמרה
 מלאכתן על ידי ישראל, חייבים בתרומות ומעשרות. ומכל מקום הן
 [התרומות והמעשרות] שלו – של ישראל האריס שקיבלם מהגוי,
 ואינו מחוייב ליתנם לכהן במתנה, משום דאמר ליה האריס לכהן או
 ללוי התובעים ממנו תרומות או מעשר ראשון, קאתינא מבנה נכרא
 דלא מצית אשתעייה דינא בהדיה – אני בא מכח גוי שאין אתה
 יכול לתבוע אותו בדין על תרומות ומעשרות, שהרי הוא עצמו אינו
 חייב בהפרשתם, וכשקבלתי ממנו את הפירות, קבלתי את זכות
 הממון בכל הפירות, ובכלל זה שלא אתחייב לתת חלק מהם לכהן
 וללוי, אלא מוכרן לכהנים.
 הגמרא מקשה על זה ממשנה: תנן התם (דמאי פ"ג מ"ד), המפקיד
 פירותיו אצל חבירו ואצל עם הארץ, הרי הם בתורתן למעשר
 ולשביעית – אם היו פירותיו מעושים אין חוששים שמא החליפם
 בפירות טבל, ואינו חייב לעשרם. ואם הפקיד אצלו פירות ששית
 בשנה השביעית אין חוששים שמא החליפם בפירות שביעית, ואין
 צריך לבערם בזמן הביעור. אבל אם הפקיד את פירותיו אצל העובד
 כוכבים, דינם כפירותיו של עובד כוכבים, כי תולים שודאי
 החליפם, וצריך להפריש מהן תרומות ומעשרות, ובשביעית חייב
 לבערם. רבי שמעון אומר, פירות שהופקדו ביד עובד כוכבים יש
 להסתפק אם החליפם או לא החליפם, ודינם כפירות דמאי, שהם
 פירות שנקנו מיד עם הארץ, ויש ספק אם הפריש מהם מעשר,
 שמפרישו ונטלו לעצמו, והוא הדין בפירות שהופקדו אצל גוי, שיש
 ספק אם החליפם, מפריש תרומה גדולה ומעשר, אך אינו נותן לכהן
 אפילו את התרומה.
 הגמרא מבררת במה נחלקו: אמר רבי אלעזר, להפריש כולי עלמא
 לא פליגי – בין תנא קמא ובין רבי שמעון מחייבים להפריש תרומות
 ומעשרות מפירות שהופקדו בידי עובד כוכבים, כי אפילו לרבי
 שמעון שיש ספק אם החליפם או לא, הרי אסור לאכול ספק טבל,
 וצריך להפריש מהם תרומה ומעשר, כי פליגי תנא קמא ורבי
 שמעון, אם חייב ליתנן – לתת את התרומות והמעשרות לכהן, תנא
 קמא סבר, ודאי חלפינהו – תולים שהגוי ודאי החליף את הפירות
 בפירותיו, ובעי מיתננהו – והמפקיד חייב לתת את מה שהפריש
 לכהן, ורבי שמעון סבר שיש להסתפק אם החליפם או לא החליפם,
 ולכן דינם כמו דמאי שמעשרין, ומספק הוא משאירם אצלו ומוכרם
 לכהן. והוא הדין בפירות של ישראל שהופקדו בידי גוי ויש ספק אם
 החליפם, שמפריש תרומה ומעשר, אך אינו נותן לכהן.
 הגמרא מסיימת את קושייתה: יתיב – ישב רב דימי וקאמר להא

המשך ביאור למס' בכורות ליום שבת קודש עמ' א

פרשטת הגמרא את הספק: אמר רב מרי פריה דרב פתנא, מי זומר
 מאי דכתיב בהו – וכי דבר קטן הוא מה שנאמר בפסולי המוקדשין
 (דברים יב טו) 'רק בקל אות נפשך וגו' כצבי וקאיל, מה צבי ואיל אין
 פוזין בהם פטר חמור, כי הם חיה ואינם בכלל 'שה', אף בפסולי
 המוקדשין אין פוזין.
 מוסיפה הגמרא: השתא דאתית להכי – עתה שהגענו ללימוד זה
 שאין פודים בפסולי המוקדשין, כי נחשבים כצבי ואיל,

חמור אסור פתנאה, אין איפור של פטר חמור חל על איפור
 פסולי המוקדשין, שהרי גם אחר שנפדו יש בהם קדושה, ואסורים
 בגיזה ועבודה, או דלמא בין דלא תפיס פדיונו – כיון שלא
 נתפסת קדושה בשה, ואינו אסור בהנאה, אפוקיעי איפורא
 בעלמא הוא – אין הפדיון אלא הפקעת איסור הפטר חמור, ואין
 לדון בו משום איסור חל על איסור, ויחול הפדיון על שה פסולי
 המוקדשין.